సిద్ధేంద్రస్వామి భక్తులు

వసుంధర

ఓ చిన్న పెంకుటింటిముందు కారాపి దిగాను. ఇంటి ముందు పందిరి వుంది. ఇంట్లో వేడుక జరుగుతోంది. జగన్నాథం కూతురి కొడుక్కి బారసాల!

జగన్నాథం నాకు వరుసకు బాబాయవుతాడు. బాగా దూరపు బంధుత్వం. అయినప్పటికీ వాళ్ళింట్లో జరిగే ప్రతి వేడుకకీ నన్ను పిలుస్తాడు. నామీద అభిమానంతో కాదు. నా దగ్గరున్న డబ్బు, పలుకుబడి ఎంతో కొంత తనకుపయోగపడతాయన్న ఆశ ఒకటీ, తనకున్న ఎన్నికైన బంధువుల్లో నేనొకణ్ని కాబట్టి నారాక ఆయన ప్రెస్టేజిని పెంచుతుందన్న నమ్మకం ఒకటీ— ఆయన్ను నన్ను వాళ్ళింటికి తరచుగా పిలిచేలా చేస్తున్నాయి. కేవలం ఈ రెండు కారణాలేకాక—ముఖ్యమైన మూడో కారణం కూడా ఉండడంవల్ల ఆయన నన్ను విధిగా పిలుస్తాడు. అదేంటంటే నే నెప్పుడూ ఆయన ఆహ్వానాన్ని మన్నిస్తాను.

అందుక్కారణం అభిమానమని కొందరూ, వినయ గుణమని మరికొందరు చెప్పుకుంటారు. బంధు ప్రీతి ఎక్కువ అని చాలామంది నా గురించి అంటారు. కానీ అసలు కారణం వేరే వుంది.

నాకు నాకంటే బాగా తక్కువ హోదాలో ఉన్న బంధుమిత్రులంటే బాగా యిష్టం. అందుక్కారణం చాలా సింపుల్.

తిరుపతి వెళ్ళడానికి వెయ్యిరూపాయలు పోగుచేసే మధ్యతరగతి మనిషి ఊళ్ళో దేవుణ్ని చూడ్డానికి రిక్షా ఖర్చులక్కూడా యిష్టపడడు. కారణం డబ్బు! తిరుపతి దేవుడి దగ్గర డబ్బుంది. ఆ దేవుడి దగ్గరకు వెళ్ళినవారికి డబ్బొస్తుంది. కలియుగంలో మనిషి జీవితంలో ముఖ్య పాత్ర వహిస్తున్న డబ్బుకీ, ఆ దేవుడికీ అవినాభావ సంబంధముంది. ఆ దేవుణ్ని నమ్మినవారందరికీ ప్రయోజనం సిద్ధించిందనుకునేందుకూ లేదు. అదే నిజమైతే దేశంలో ఇన్ని కోట్లమంది అనాధులుండరు. తిండికి లేనివాళ్ళందరూ నాస్తికులు కారు గదా!

తిరుపతి దేవుణ్ని చూసిరావడంవల్ల భక్తుడి హోదా పెరుగుతుంది. అందుకే భక్తులా దేవుడికి అమిత గౌరవాన్నిస్తారు. ఆయన్ను గౌరవించడంలోనే తమకూ గౌరవముందని వారికి తెలుసు.

నా బంధువులకు నేను తిరుపతి దేవుడిలాంటివాణ్ని. నన్ను చూడ్డంలోనే, నాతో మాట్లాడ్డంలోనే వారి గౌరవం, హోదా ఉన్నాయని వారనుకుంటారు. ఆ భావనతో వారు నన్నమితంగా గౌరవిస్తారు. నన్ను ప్రత్యక్ష దైవంలా కొలుస్తారు.

ఊళ్ళో నాకున్న పలుకుబడి కారణంగా యెందరో

పెద్దవాళ్ళు నన్ను పిలుస్తూంటారు. నా అవసరాన్నీ, పిలిచినవారి ప్రాముఖ్యతనూ, వెళ్ళకపోవడంవల్ల వచ్చే అనర్థాలనూ అంచనావేసి కొందరి ఆహ్వానాలను మన్నిస్తూంటాను. నేను వెళ్ళినచోట పార్టీ ఘనంగా ఉంటుంది. కానీ అక్కడ పదిమందిలో నేనొకణ్ని. హాలో అంటే హాలో అంటారు. అక్కడ కొందరు నాకంటే కాస్త గొప్పవాళ్ళు. కొందరు నాకంటే కాస్త తక్కువ వాళ్ళు. ఏమైనా అక్కడ నన్ను ప్రత్యేకంగా గౌరవించే వాళ్ళు లేరు.

బంధువులిళ్ళలో అలా కాదు. అక్కడ నన్ను పదిమందినుంచీ వేరుచేసి ప్రత్యేకంగా పీటవేసి నన్ను గౌరవిస్తారు. అది నాకిష్టం!

జగన్నాథం ఇంట్లో అలాంటి ప్రత్యేక మర్యాద అందుకునేందుకే నేను విధిగా వెళతాను.

కారు దిగిన నా చేతిలో ఓ ప్రెజంటేషన్ ఉంది. దాని ఖరీదు నూటయాభైరూపాయలు. సాధారణంగా పెద్దవాళ్ళింటికి ప్రజంటేషన్ తీసుకుని వెళ్ళినప్పుడు కనీసం అయిదువందలు ఖర్చవుతుంది నాకు. సాధారణంగా వేలలో వుంటుంది. అయినా నా ప్రజంటేషన్ కక్కడ ప్రత్యేకత లభించదు. నా విలువ తగ్గిపోకుండా నా ప్రజంటేషన్ నన్ను కాపాడుతుంది.

ఇక్కడ నా ప్రజంటేషన్ ఖరీదు తక్కువైనా ప్రత్యేకతను సంతరించుకుంటుంది.

కారాగిన చప్పుడు విన్నట్లున్నాడు. జగన్నాథం పెద్దకొడుకు కొడుకు — ఎనిమిదేళ్ళవాడు — పరుగున అక్కడికి వచ్చాడు నాకు నమస్కరించి—"రండంకుల్! నాన్నగారు మీకోసం చూస్తున్నారు—" అన్నాడు.

ఇంట్లోకి వెళ్ళాను. మర్యాదలందుకున్నాను. బారసాల భోజనం చేశాను. నాకుత్సాహంగా ఉంది. అక్కడ ప్రతిఒక్కరూ నా వంక ఆరాధనాపూర్వకంగా చూస్తున్నారు. నేను జోక్ వేస్తే పడిపడి నవ్వుతున్నారు. నేనన్న ప్రతిమాటకూ అవునంటున్నారు. నేను కాదన్న ప్రతిమాటనూ వాళ్ళూ ఖండిస్తున్నారు.

కానీ ఈ ఉత్సాహం మధ్య తళుక్కున ఓ మెరుపు చూశాను. అప్పుడు కాసేపు నా బుర్ర పనిచేయలేదు.

నెమ్మదిగా ఆమె గురించిన వివరాలు సేకరించాను.

ఆమె పేరు వినీత. వయసు ఇరవై ఒకటి. మూడేళ్ళ క్రితం పెళ్ళయింది. రెండేళ్ళ క్రితం కాపురానికి వెళ్ళింది. ఆమె మూడుమాసాల గర్భిణిగా వుండగా యాక్సిడెంట్లో భర్త పోయాడు. అత్తమామలామె నింట్లోంచి పొమ్మన్నారు. ఆమె అన్నగారివద్దకు వెళ్ళింది. అన్నావదినలామెకు పురుడుపోసి— ఇక నీ దారి నువ్వు చూసుకో అన్నారు. ఆమెకెవ్వరూ లేరు. ఏదైనా ఉద్యోగం చూపించమని అన్నగారామెను జగన్నాథం ఇంట్లో దిగబెట్టాడు. ఆమె కొడుక్కిప్పుడు ఆరుమాసాలు.

"ఏం చదువుకుంది?"

"ఇంటర్మీడియేట్ ఫస్టు క్లాసులో ప్యాసయింది. కాపురానికి వెళ్లేక తీరిక సమయంలో టైపు, షార్టు హ్యాండు కూడా నేర్చుకుంది....." అన్నాడు జగన్నాథం.

ఆమె వాళ్ళింటికి వచ్చి రెండ్రోజులయింది.

"సర్టిఫికెట్సుతో రేపు ఆఫీసుకు పంపించండి—" అన్నాను.

అంతా నా వంక ఆరాధనాపూర్వకంగా చూశారు.

2

వినీతకు మా కంపెనీలో ఉద్యోగం ఇచ్చాను. నెలకు ఎనిమిదివందలు జీతం. మా కంపెనీలో నెలకు అంత జీతం పుచ్చుకునే స్టెనో ఆమె మాత్రమే! ఆమెకు పని కూడా తక్కువ.

వినీత ఉద్యోగంలో చేరాక నేను జగన్నాథంగారింటికి ఆహ్వానం లేకుండా కూడా వెడుతున్నాను. వేడుకలు లేకపోయినా ఆమె కొడుక్కి బొమ్మలు కొనిపెడుతున్నాను. వినీత వాళ్ళింట్లోనే తనకో గది ప్రత్యేకించుకుని వుంటోంది. ఆమె తన వంట తను చేసుకుంటూ— జగన్నాథంగారికి నెలయ్యేసరికి కొంత అద్దె కూడా యిస్తోంది.

ఆ విధంగా ఆర్నెల్లు గడిచాయి.

ఒకరోజున వినీత నాతో ఇబ్బందిగా—"మీ అభిమానం మరిచిపోలేను. కానీ తరచుగా మా యింటికి రావద్దు. నలుగురూ తలోవిధంగా అనుకుంటున్నారు—" అంది.

"నువ్వేమీ అనుకోవడంలేదుగా—" అన్నాడు.

వినీత తల అడ్డంగా ఊపింది.

"అయితే ఫరవాలేదు. నీ ప్రవర్తనను శాసించడమే తప్ప మరేవిధంగానూ నీకు సాయపడలేని ఆ నలుగురినీ నువ్వు పట్టించుకోకు—" అన్నాను.

"ఆడదాన్ని—అలా నాకు వీలుపడదు" అంది వినీత.

"ఆడదానిలా ప్రవర్తించు. వీలుపడుతుంది" అన్నాను.

వినీత తెల్లబోయి నావంక చూసింది.

"నేను నీకుద్యోగమిచ్చానని ఆఫీసులో అంతా అందుకేదో కారణంఅంటగడుతున్నారు. నా మంచి మనసును

వాళ్ళతోపాటు నా భార్య కూడా అపార్థం చేసుకుంది. కానీ నేను భయపడను. బెదరను"

వినీత ఇంకా అలా తెల్లబోయి చూస్తోంది.

"మన చుట్టూ వున్న వాళ్ళు మనను చెయ్యని నేరాన్నంటగడుతున్నారు. చేయని పాపభారాన్ని మన మెందుకు మోయాలి?" అన్నాను.

"అయితే ఏం చేయాలి?" అందామె అమాయకంగా.

"వాళ్ళ ఆరోపణల్ని నిజం చేద్దాం. మొండివాడు రాజుకన్నా బలవంతుడు. అప్పుడు వాళ్ళు మనని ఏమీ చేయలేరు...."

"మీరు దేవుడువంటివారని జగన్నాథంగారు చెప్పారు. అంతా యేమనుకున్నా ఫరవాలేదు. మీరు మాత్రం పాపపుటాలోచనల్ని మీలోకి రానివ్వకండి. ఇంతవరకూ పెడదారులు తొక్కని మీ బుద్ధి నా కారణంగా చెడిపోతే—నేను పాపిష్టిదాన్నని నన్ను నేనే నిందించుకోవలని వస్తుంది—" అంది వినీత.

ఆమె నాకు మెత్తగా బుద్ధి చెప్పాలని చూసింది. తను పవిత్రంగా వుంటూ ఉద్యోగం నిలబెట్టుకోవాలని చూసింది.

కానీ ఆమె బలహీనతలు నాకు తెలుసు. లేకుంటే వ్యాపారంలో ఇంత పైకి రాలేనుకదా!

నేనామెను సామదానభేద దండోపాయాలతో లోబర్చుకోవాలని చూశాను. కానీ ఆమె సామాన్యురాలు కాదు.

మంచి మాటలకు మంచిగానే సమాధానమిచ్చింది. ఆశపెడితే రవంత కూడా ప్రలోభ పడలేదు. తనకీ బ్రతుకు చాలంది.

మగాడికి అందిన ఆడపిల్ల పురుగుతో సమానం. అందని ఆడపిల్ల చందమామ. ఆ చందమామను నేలకు దింపాలని నా విశ్వప్రయత్నం.

వినీతకు నా కంపెనీలోనే పనిచేయాలని వుంది. ఇక్కడున్న సదుపాయాలు, జీతం మరెక్కడా లభించవు. పైగా నేను జగన్నాథంగారికి భయపడతానని ఆమె నమ్మకం. మరోచోట ఆమెకలాంటి రక్షణలేదు.

వినీత నన్ను తప్పు అంచనా వేసింది.

ఒకరోజున నేనామెతో — "నువ్వు వైభవంగా జీవించు. నీ కొడుకును గొప్పవాణ్ణి చేయి. అంతేగాని అర్థంలేని విలువలకు పోయి నీ కొడుకును నీ అంత సామాన్యంగా వుంచకు...." అన్నాను.

ఆమె ఎప్పటిలాగే నవ్వి—"మీరు నన్ను పరీక్షిస్తున్నారు. మీరు నిప్పులాంటి మనిషని జగన్నాథంగారు చెప్పారు—" అంది.

అది ఆమె తరచుగా నామీద వాడే అస్త్రం.

ఈసారి నేను ఆ అస్త్రానికి లొంగకుండా—"నువ్వు నా ఒడిలో వాలినా జగన్నాథంగారు నా గురించలాగే అంటారు—" అన్నాను.

వినీత తడబడింది. ఆమె చూపులనుబట్టి కొత్త అస్త్రం గురించి ఆలోచిస్తోందని అర్థమయింది.

నేను వెంటనే—"వినీతా! అనవసరంగా నీ తెలివిని తప్పుదారికి మళ్ళించకు. జీవితం నీటిబుడగలా అశాశ్వతమైనది. నీ నీతి నీ జీవితాన్ని కష్టాలలో నింపుతుంది తప్ప మరెందుకూ పనికిరాదు. బ్రతికినంతకాలం సుఖంగా జీవించు. ప్రపంచంలో రాముడొక్కడే నీతిగానూ జీవించలేదు, రావణుడొక్కడే దుర్మార్గానికి ఒడిగట్టనూ

లేదు. సమాజంలో ప్రముఖ స్థానాల్లో ఉన్నవాళ్ళు చేసే పనులకు ప్రచారం లభించి వారు చరిత్రలో కలకాలం వుండిపోతారు. వారి గురించి జరిగే ప్రచారమంతా నిజమనుకు నేటందుకూ లేదు. ప్రచారం చేసేవాడి అభిరుచి, శక్తిసామర్థ్యాలను బట్టి మనిషి తప్పొప్పులు నిర్ణయించబడతాయి. ఈ ప్రపంచంలో యెందరో రాముళ్ళు, రావణులు ప్రచారంలేక మరుగునపడి వుండిపోయారు. కాబట్టి ఆదర్శాలను నమ్మకు. నా మాట విను. నన్ను కాదనకు...." అన్నాను.

"నా ఆదర్శం చరిత్రలో పేరు తెచ్చుకుందుక్కాదు. నా తృప్తికోసం. కొందరికి రోజూ రసగుల్లాలు తింటే తృప్తిగా వుంటుంది—" అంది వినీత.

"అయితే ఈ రోజు ఇంటికి వెళ్ళు. ఏం జరిగిందో తెలుసుకో. ఆ తర్వాత కూడా కావాలనుకుంటే ఆదర్శాలను నమ్ముకువుగాని—" అన్నాను.

వినీత రవంత కూడా కలవరపడలేదు. నేనాశ్చర్యపడి "ఏం జరిగిందని నన్నడగవేం?" అన్నాను.

"నేను సిద్ధేంద్రస్వామి భక్తురాలిని. నేను మనుషులకు భయపడను—" అంది వినీత.

సిద్ధేంద్రస్వామి పేరు విన్నాను నేను. ఆయన ప్రత్యక్ష దైవం. ఆయన భక్తుల్లో యెందరో గొప్పవాళ్ళున్నారు. ప్రజల మనసులు క్షాళనం చేసి—సమాజంలో పవిత్రతను నింపడానికి కంకణం కట్టుకున్న యోగి ఆయన. ఆయన గాలిలో ఎగురగలడు. నీటిపై తేలగలడు. శూన్యంలోంచి వస్తువులను సృష్టించగలడు. ఆయనకు మనదేశంలోనే కాక విదేశాల్లో కూడా పేరుంది.

ఒకవిధంగా నేను నాస్తికుణ్ని. వ్యాపారావసరాల

కోసం నా భావాలను నేను ధైర్యంగా ప్రకటించలేక పోయినా — నాకు దేవుడన్నా, ప్రత్యక్ష దైవాలన్నా నమ్మకం లేదు.

వినీత సిద్ధేంద్రస్వామి భక్తురాలని తెలిసి ఆశ్చర్యపడి ఆమె నా స్వామి గురించి మరికొన్ని వివరాలడిగాను.

వినీత భర్త సిద్ధేంద్రస్వామి భక్తుడు. ఆయన కారణంగానే వినీత సిద్ధేంద్రస్వామికి భక్తురాలయింది. వినీత భర్త ఉద్యోగరీత్యా యేదో పెద్ద తప్పుచేశాడు. ఆ తప్పు కారణంగా కొన్ని వందల కుటుంబాలకు ఆధారం లేకుండా పోయింది. అందుకాయనెంతో బాధపడి సిద్ధేంద్రస్వామి దర్శనం చేసుకున్నాడు. స్వామి ఆయనకు "నీ తప్పు నిన్ను అల్పాయుష్కుణ్ని చేస్తుంది. ఒక యేడాదిపాటు జాగ్రత్తగా వుండు. ఏడాది గడిస్తే భగవంతుడు నీ తప్పు క్షమించినట్లే!" అని చెప్పాడు. ఏడాది తిరక్కుండానే వినీత భర్త పోయాడు.

ఒక్కసారి మాత్రం వినీతకు స్వామిదర్శనమయింది. కాపురం పెట్టినకొత్తలో భర్త ఆమెను దీవెనలకై స్వామి ఆశ్రమానికి తీసుకుని వెళ్ళాడు. అప్పుడు స్వామి ఆమెతో "హిందూనారీ ధర్మం మన కట్టూ బొట్టులో లేదు. త్రికరణశుద్ధిగా పవిత్రతను నమ్మడంలో వుంది. ఎన్ని అడ్డంకులు వచ్చినా నీ పవిత్రతను కాపాడుకో. నా దీవెనలు నీకెప్పుడూ వుంటాయి. భగవంతుడు నిన్ను రక్షిస్తాడు...." అని చెప్పాడు.

వినీత గుడ్డినమ్మకంతో ఆదర్శాలననుసరిస్తోందంటే అందుకు సిద్ధేంద్రస్వామి కారణం!

ఆమె మాటలు విని నాలో నేను నవ్వుకున్నాను. ఈ రోజా వినీత నాకు లొంగక తప్పదు.

జగన్నాథంగారింటికి డాక్టర్ వీరభద్రరావు వెళ్లాడు. నేను పంపగా! ఎన్నో వ్యవహారాల్లో నేను, ఈ డాక్టరు తోడు దొంగలం!

డాక్టర్ వీరభద్రరావు జగన్నాథాన్ని కలుసుకుని- "నాకు వినీత ఫోన్ చేసింది. బిడ్డ ఆరోగ్యం బాగుండడం లేదుట...." అంటాడు. తర్వాత బిడ్డను పరీక్షించి— "కేసులో కాంప్లికేషన్స్ వున్నాయి. నర్సింగ్ హోంకు తీసుకుని వెడతాను—" అంటాడు.

వినీత కొడుకు నర్సింగ్ హోం చేరుకుంటాడు. బిడ్డ తిరిగి తల్లిని చేరుకోవాలంటే షరతు నాది!

నా షరతు వినీతకు తెలుసు!

వినీత తన బిడ్డ ప్రాణాలతో ఆడుకోగలదా?

3

మర్నాడు వినీత మామూలుగా ఆఫీసుకు వచ్చింది. తన సీట్లోకి వెళ్ళి కూర్చుని పని ప్రారంభించింది.

నేనామెను నా గదిలోకి పిలిచాను....వచ్చింది.

"ఇంటి దగ్గర విశేషాలేమిటి?" అన్నాను.

"మీకు చాలా థాంక్స్. బాబుకు వంట్లో బాగో లేదని వెంటనే నర్సింగ్ హోంకు పంపించారు—" అందామె.

"ఎలా వున్నాడో వెళ్ళి చూశావా?"

"డాక్టర్ వీరభద్రరావుగారు వీల్లేదన్నారు. కొన్నాళ్ళపాటు తల్లి బిడ్డకు దూరంగా వుండడమే బిడ్డకు క్షేమమన్నారు...."

"ఎన్నాళ్ళో అడిగావా?"

"అడిగాను...."

నేను నవ్వి—"ఆయన నీకు చెప్పలేదు, ఎందుకంటే

నేనాయనకు చెప్పలేదు కాబట్టి ...." అన్నాను.

వినీత ఆశ్చర్యపడుతుందనుకున్నాను. కానీ నిర్లిప్తంగా నవ్వింది. ఆ నవ్వులోనే నా ప్రశ్నలకు సమాధానా లున్నాయి.

నేను వినీత చేయిపట్టుకుని—"వినీతా! తల్లీ బిడ్డల్ని యెక్కువ కాలం విడదీయడం నాకిష్టముండదు....మరి నువ్వు నన్ను కాదనకు...." అన్నాడు.

వినీత నా వంక తీవ్రంగా చూసి—"చేయి వదలండి" అంది.

నేనామె చేయి మరింత గట్టిగా పట్టుకుని-"వదలను-" అన్నాను.

"వదలండి—" అందామె మళ్ళీ.

"వదలండి అనే బదులు నీవే విదిలించుకోవచ్చుగా- నాకు తెలుసు. నీకిష్టమే!" అన్నాను.

"రావణాసురుడిని సీత ఆపలేదు. తన క్షేమంకోరిన వారై రాముడే ఆమె అనుమతికోసం ఆగాడు...."

"ఆమె సీత. సాక్షాత్తూ శ్రీరామచంద్రుడి భార్య."

"నేను వినీతను. సాక్షాత్తూ సిద్ధేంద్రస్వామి భక్తురాల్ని...."

చటుక్కున ఆమె చేయి వదిలి—"నీ కొడుకు నీ యింటికి క్షేమంగా తిరిగిరావాలని లేదా?" అన్నాను.

"ఉంది. కానీ అందుకు మీమీద ఆధారపడను...." అందామె.

"మరెవరున్నారు నీకు?"

"సిద్ధేంద్రస్వామి! ఆయన తల్చుకుంటే ఆకాశం నేల కూలుతుంది. సముద్రాలు పొంగుతాయి. మీ వంటివారు సర్వనాశనమైపోతారు....

కోపంలో కూడా ఆమె యెంతో అందంగా వుంది. ఇంకా చెప్పాలంటే కోపంలో ఆమె అందం పెరిగింది.

"సిద్ధేంద్రస్వామి నిన్నెలా ఆదుకుంటాడో చూస్తాను. ఈ క్షణంలోనే నేను నిన్ను లొంగదీసుకుంటాను...."

ఆమె నా వంక చూసింది. నా కళ్ళలో దృఢ నిశ్చయాన్ని కనిపెట్టిందో ఏమో— "నేను పవిత్రతను నమ్ముకున్నాను. నా పవిత్రత నిలబడినంత కాలమే జీవిస్తాను" అంది.

"అంటే?"

"నర్సింగ్ హోంలో మీరు నా బాబును చంపేయండి. బయట నేను ఆత్మహత్య చేసుకుంటాను...."

ఉలిక్కిపడి ఆమె వంక చూశాను.

ఆమె నన్ను బెదిరిస్తోంది. మనిషి చాలా ప్రశాంతంగా వుంది.

"నీ బిడ్డపోయి, నువ్వాత్మహత్య చేసుకుంటే ఆ సిద్ధేంద్రస్వామి ఏమి చేసినట్లు? ఆయన్ను మర్చిపోయి నన్ను నమ్ముకో. మీరిద్దరూ సుఖంగా బ్రతికే మార్గం యేర్పాటు చేస్తాను...."

"నా మనసు కేది నచ్చితే, ఏది తోస్తే అది సిద్ధేంద్ర స్వామి ఆశయం. ఈ ప్రపంచంలో యెవరు బ్రతికినా ఆయన శాసనంమీదనే! అవకాశముండీ ఇంతకాలం మీరు నాపై బలప్రయోగం చేయలేదంటే అంతా ఆయన మహిమ...."

ఆమె మాటలు వినగానే అట్నుంచి నరుక్కురావా అనిపించింది.

"నువ్వెంతగా నిరాకరించినా నాకు నీమీద మోజు పోవడంలేదు. అది కూడా సిద్ధేంద్రస్వామి ఆశయమే!"

అన్నాను.

"రావణాసురుడు ఎన్నో పాపాలు చేశాడు. ఆ పాపాలు భగవంతుడి ఆదేశమూ కాదు, ఆశయమూ కాదు. సృష్టిలో ఏదో వికటించి అటువంటి దుర్మార్గులు అవతరిస్తూండడం జరుగుతుంది. ఆ పాపాలు పండేకొద్దీ ఆ పాపాత్ముడు భగవంతుడి దగ్గరికి వెడతాడు. రావణుడు సీత సత్తువని పోయాడు. మీరు నన్ను బలాత్కారం చేయాలనుకుంటున్నారు. వినాశకాలే విపరీత బుద్ధి...."

"అయితే?"

"ఏమో జరుగుతుంది మీకు" అంది వినీత.

"ఎప్పుడు?"

"మీరు నన్ను బలాత్కారం చేసేలోగా........"

నమ్మకం ఆమె కళ్ళలో చూశాను....అప్పటి కామె జోలికి వెళ్ళలేదు.

4

ఆరోజు సాయంత్రం ఇంటికి వెళ్ళేసరికి నాభార్య శ్రీదేవి చాలా కంగారుగా ఉంది.

"ఏం జరిగింది?" అన్నాను.

ఆమె మౌనంగా నాకో ఉత్తరం అందించింది.

"డియర్ శ్రీదేవీ!

డియర్ అన్నానని కంగారు పడకు. నేను నీభర్తలా దుష్టుణ్ని కాను. నీకు అన్నవంటివాణ్ని. ఇటీవల నీ భర్త దురాగతాలు పెచ్చుమీరాయి. తనది కానిదాన్ని తనది చేసుకోవాలన్న తాపత్రయం ఎక్కువయింది. తప్పులు చేసిన ప్రతివాడికీ శిక్ష తప్పదు. నీభర్త తప్పులిలాగే కొనసాగితే అతడికి మరణశిక్ష తప్పదు. నీమాంగ

లాన్ని కాపాడుకునేందుకు కతణ్ణి హెచ్చరించు. అందుకే ఈ ఉత్తరం........

నీ

అన్నయ్య...."

ఉత్తరం చదువుకుని కంగారుపడ్డాను.

అన్నయ్య ఎవరో వెంటనే తెలిసిపోయింది నాకు.

ఒక స్మగ్లింగ్ ఆపరేషన్లో అతడు, నేను ప్రత్యర్థులం. వరుసగా రెండుసార్లు అతడు నా చేతిలో దెబ్బతిన్నాడు. రెండుసార్లూ అతడి నష్టం తడవకు నాలుగులక్షలు. అతడి నష్టమే నాకు లాభం.

రెండోసారికూడా నష్టపోయేక అతడు నన్ను హెచ్చరించాడు—"నువ్వు కాలనాగుతో ఆడుకుంటున్నావు. పులిమీసాలు లాగుతున్నావు. ఫలితం ఘోరంగా ఉంటుంది. ఇంతవరకూ చేసిన తప్పులు క్షమించాను. ఇక ముందు చేసే తప్పులు క్షమించను........"

ప్రత్యర్థిగా అతణ్ని చూడడమేతప్ప అతడెవరో నాకు తెలియదు. నేనతణ్ని—"నువ్వెవరు?" అనడిగాను.

"నీభార్యను డియర్ అని పిలిచే చనువుంది నాకు. నే నామెకు అన్నయ్యని—" అన్నాడతడు. ఆ మాటలు బాగా గుర్తుండిపోయాయి నాకు.

నాభార్యకు తమ్ముళ్ళే కానీ అన్నయ్యలులేరు. దగ్గర, దూరపు బంధువుల్లో నాకు తెలిసి ఆమెను చెల్లీ అని పిలిచేటంత చనువుగల వ్యక్తులు లేరు. శ్రీదేవి నడిగితే ఆ విషయం కన్ఫర్మ్ చేసింది.

"మీరు నిజంగా దుర్మార్గాలు చేస్తున్నారా?" అంది శ్రీదేవి.

ఉత్తరం మడిచి—"లేదు...." అన్నాను.

"చేస్తే మానేయండి........"

"శ్రీదేవీ! ఈ ఉత్తరం రాసిందొక దుర్మార్గుడు. నేను చేసే మంచి పనులు నచ్చక ఇలా ఉత్తరం రాశాడు...."

"అతనెవరో మీకు తెలుసా?"

"తెలియదు....కానీ తెలుసుకోగలను...."

శ్రీదేవికి నానుంచి ఇంకా తెలుసుకోవాలని ఉంది. నాకు మాత్రం ఆమెతో మాట్లాడాలని లేదు. వెంటనే ప్రదీప్‌కు ఫోన్ చేశాను.

కాసేపట్లో ప్రదీప్ మాయింటికొచ్చాడు. ఇద్దరం ఓ గదిలో దూరి తలుపులు వేసుకున్నాం.

ప్రదీప్ నా అంతరంగిక గూఢచారి. అతడి కూళ్ళో అన్నిరకాల సమాచారమూ తెలుసు. సమాచారాన్ని సేకరించి ఉంచుకోవడం అతడి హాబీ. పోలీసులకీ, పత్రికలవాళ్ళకీ కూడా తెలియని ఎంతో రహస్యసమాచారం అతడివద్ద ఉంటుంది.

"ఏమిటి విశేషం?" అన్నాడు ప్రదీప్.

"శ్రీదేవి అన్నయ్య ఉత్తరం రాశాడు ..." అంటూ ఉత్తరం అతడి కందించాను. ప్రదీప్ ఉత్తరం చదవసాగాడు.

శ్రీదేవి అన్నయ్య గురించి ప్రదీప్‌కు ముందే చెప్పాను. ప్రదీప్ అతడి గురించి నాకు కొంత సమాచారం అందజేశాడు.

అతడు చాలా చాలా ప్రమాదకరమైన వ్యక్తి. రూపాలు మారుస్తాడు. పేర్లు మారుస్తాడు. రాజకీయంగా అతడికి చాలా పలుకుబడి ఉంది. అతడు నేరాలు

చేయడు. చేయిస్తాడు.

ప్రదీప్ నా కతడి పేరు మాత్రం చెప్పలేదు.

“అతడి పేరు నీకు అనవసరం. అతడి విషయంలో నీవు జాగ్రత్తగా ఉండడం అవసరం—” అన్నాడు ప్రదీప్.

“జాగ్రత్తగా ఉండడానికి నేనేం చేయాలి?”

“ఏం చేయాలి? కొన్నాళ్ళపాటు స్మగ్లింగ్ ఆపరేషన్సుకు దూరంగా ఉండు. అయినా నీకు స్మగ్లింగుతో పనేముంది? అది నీ ఫీల్డు కాదుకదా!”

అది నిజమే! ఊరికే రెండులక్షల వాటా వస్తోందని ఒక మిత్రుడు కోరితే అంగీకరించాను. ఆ మిత్రుడి పేరు నేను చెప్పకపోయినా ప్రదీప్ తెలుసుకున్నాడు. ప్రదీప్‌కు తెలియని దేముంటుంది?

“నీ మిత్రుడు—ఆ అన్నయ్యకు శత్రువు. అతణ్ని స్వయంగా దెబ్బతీయడానికి భయపడి—నిన్నిందులో ఇరికించాడు.........”

నేను ప్రదీప్ మాటలు లెక్కచేయలేదు. ప్రస్తుతం మరో స్మగ్లింగ్ ఆపరేషన్‌లో ఉన్నాను. ఇందులో నా వాటా మూడు లక్షలు.

ఇప్పుడీ ఉత్తరం వచ్చింది.

“ఆ అన్నయ్య మరణశిక్ష గురించి వ్రాశాడంటే నీకు చావు తప్పదు....” అన్నాడు ప్రదీప్ ఉత్తరం చదివేక.

“నా ప్రాణాలు తీయడం అంత తేలిక కాదు...”

“నీకు నిరంజన్ తెలుసా?” అన్నాడు ప్రదీప్.

“తెలియదు....”

“అప్సరా థియేటర్ వెనుక మూడంతస్తుల మేడ ఉంది. అది తెలుసా?”

"తెలుసు...."

"ఆ మేడ నిరంజన్‌ది...."

"అయితే?"

ప్రదీప్ నవ్వి—"థియేటర్ పరమానంద కూడా అతడిదే! మనూళ్ళో ఉన్నవాటిలోకల్లా అత్యాధునికం అది....?" అన్నాడు.

"కానీ నిరంజన్ పేరు నేనెక్కడా వినలేదే?" అన్నాను.

"ఇంకావిను....ఈఊళ్ళో నిరంజన్‌కు రెండుహోటళ్లు, ఓ పెద్ద మార్కెట్ కాంప్లెక్సు ఉన్నాయి...."

"ఇదంతా ఎందుకు చెబుతున్నట్లు?" అన్నాను చిరాగ్గా.

"ఇంతకీ నిరంజన్ ఎవరో తెలుసా?"

"ఎవరు?"

"జిల్లా పరిషత్తు స్కూల్లో అటెండరు...."

"ఆశ్చర్యం....అలా ప్రారంభించాడన్న మాట జీవితం...."

"ప్రారంభించడం కాదు....ఇప్పటికీ అతడక్కడ అటెండరే! అతడు తనకుతాను సామాన్యమైన పెంకుటింట్లో జీవిస్తున్నాడు...."

"నాకేమీ అర్థం కావడంలేదు...."

"ఒక్కమాటలో చెబితే నీకర్థంకాదు. అందుకే ఇంతలా వివరించాను. ఉదాహరణకు కొందరుద్యోగాలు చేస్తూ కథలు రాసి డబ్బుసంపాదిస్తారు. కొందరు వ్యాపారం చేస్తూ స్మగ్లింగులోకి దిగి డబ్బుసంపాదిస్తారు కొందరు రాజకీయనాయకులై ప్రజల జీవితాలతో వ్యాపారం చేస్తారు. అలా కొందరు—...." ఆగాడు

ప్రదీప్.

"ఊఁ చెప్పు..."

"ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే—నిరంజన్ ప్రొఫె షనల్ మర్డరర్ ...."

ఆశ్చర్యంతో నాకు నోటమాటరాలేదు.

"అతడి సంపాదనంతా హాబీమీద సంపాదించిందే! హత్యలు చేయడంలో అతడి కెదురులేదు...."

"నువ్వు నిజమే చెబుతున్నావా?"

"నిజం తప్ప మరొకటి చెప్పాల్సిన అవసరం నాకే ముంది? నేను నీ స్నేహితుణ్ని!"

"ఇంతకీ ఇప్పుడా నిరంజన్ ప్రసక్తి ఎందుకు?"

"నేను నీకెలాంటి స్నేహితుడినో—ఆ అన్నయ్యకు నిరంజన్ అలాంటి స్నేహితుడు...."

అర్థమవుతోంది నాకు. అయినా — "అయితే?" అన్నాను.

"నిరంజన్ నిన్ను చంపాలనుకుంటే ఆ భగవంతుడు కూడా నిన్ను రక్షించలేడు. అంతే!"

"ఇప్పుడు నన్నేం చేయమంటావు?"

"నా మాట విని—నీ స్మగ్లింగ్ ఆపరేషన్ మానుకో. అన్నయ్యతో శత్రుత్వం పెట్టుకోకు...."

"డబ్బు సంపాదించేవాడిలో భయాన్ని ప్రవేశ పెడు తున్నావు...."

"భయపడితే నీ డబ్బు నిన్ను సుఖపెడుతుంది. ఆశ పెరిగితే నీడబ్బే నిన్ను చంపుతుంది...."

"ఈరోజు—ఆ అన్నయ్య బెదిరించాడు. రేపిం కొకడు నన్ను వ్యాపారం మానేయమని బెదిరించవచ్చు" అన్నాను.

"నాకు తెలిసింది నీకు చెప్పగలను. నా అనుభవంతో నీకు సలహా యివ్వగలను. నేను నిన్ను శాసించలేను...." అన్నాడు ప్రదీప్.

5

నేను వెళ్ళేసరికి నిరంజన్ ఇంట్లోనే ఉన్నాడు. అతణ్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయాను.

అతడి ఎత్తు అయిదడుగుల మూడంగుళాలు. మనిషిని చూడగానే యాభైకేజీలైనా ఉంటాడా అనిపిస్తుంది. సన్నగా ఉన్నాడు. పరీక్షించిచూస్తే తప్ప వయసున్న వాడనిపించదు.

అతణ్ని ప్రొఫెషనల్ మర్డరర్ అంటే నమ్మడం కష్టం.

ఇల్లుకూడా చాలా సింపుల్ గా ఉంది.

డ్రాయింగ్ రూంలో కుర్చీలుకూడా లేవు. అతడు నా కోసం చాప వేశాడు.

ఇద్దరం చాపమీద ఒకరికొకరు ఎదురుగా కూర్చున్నాం.

"పాలు పుచ్చుకుంటారా?" అన్నాడతడు.

నేను తల అడ్డంగా ఊపాను.

"మా యింట్లో కాఫీ, టీలు నిషిద్ధం...." అన్నాడు నిరంజన్.

నేను మరోసారి ఆశ్చర్యపడి—"ఈరోజుల్లో ఇలాంటి వారు అరుదు—" అన్నాను.

"అదంత అరుదైన విశేషమేంకాదు. మీరు వచ్చిన పని చెప్పండి" అన్నాడు నిరంజన్.

"మిమ్మల్ని చూసేక నేను వచ్చినపని చెప్పడానికి సందేహిస్తున్నాను" అన్నాను.

నిరంజన్ గంభీరంగా—"మీరు చంపమనే వ్యక్తి నా స్నేహితుడు కాకుండా ఉంటే చాలు....ఇంకే షరతులూ లేవు. ఎటొచ్చీ నా రేటు చాలా ఎక్కువ. నడిరోడ్డుమీద నిస్సహాయుడై తిరిగే బిచ్చగాణ్ణి చంపడానికే నేను పాతిక వేలు తక్కువ పుచ్చుకోను—" అన్నాడు.

"మీరు హత్యలు చేస్తారా? మిమ్మల్ని చూస్తే అలా కనిపించదు" అన్నానేమీ ఎరుగనట్లు.

"నన్ను హత్యలు చేయమని పురమాయించేవాళ్ళను చూసినా మీ కలాగనిపించదు. ఎందుకంటే వాళ్ళలో చాలామంది మన నాయకులు...."

"మీరు మరీ ఓపెన్ గా మాట్లాడుతున్నారు. పట్టుబడతారన్న భయం లేదా?" అన్నాను.

"నేను సిద్ధేంద్రస్వామి భక్తుణ్ణి. నన్నెవ్వరూ ఏమీ చేయలేరు...." అన్నాడు నిరంజన్.

ఉలిక్కిపడ్డాను. సిద్ధేంద్రస్వామి భక్తుడు హంతకుడా? అందులోనూ కిరాయి హంతకుడు....

"ఆశ్చర్యంగా ఉంది. సిద్ధేంద్రస్వామి అవతార పురుషుడు. ఆయన్ని నమ్మిన మీరు హత్యలెలా చేయగల్గుతున్నారు?"

నిరంజన్ నవ్వి—"భగవంతుడు హత్యలు చేయడనీ, చేయించడనీ మీ నమ్మకమైతే అది మార్చుకోండి. అగ్ని పర్వతాలు బద్దలైనా, సముద్రాలు పొంగినా, క్షామం తలెత్తినా, యుద్ధాలు చెలరేగినా భగవంతుడి ఆదేశమే అందుకు కారణం. హత్యలు చేయడానికి భగవంతుడోసారి ప్రకృతిశక్తులనీ, ఒకసారి మనుష్యశక్తినీ నిర్దేశిస్తాడు. రెండోది జరిగినప్పుడు నాబంటివారు హత్యలు

చేస్తారు—" అన్నాను.

"అయితే హంతకులందరూ భగవంతుడి అనుచరులనా మీ ఉద్దేశ్యం?"

"కాదు. భగవంతుని ఆదేశం లేకుండా హత్యలు చేసినవారు పట్టుబడి శిక్షకు పాత్రులవుతారు. నాలాంటి వారు పట్టుబడకుండా మేడలు కడతారు. సంపదలు పెంచుకుంటారు...."

"ఒకవిధంగా మీరూ శిక్ష అనుభవిస్తున్నారేమో! అంతులేని సంపదలకు వారసులయ్యుండీకూడా మీరు సామాన్యంగా జీవిస్తున్నారు...." అన్నాను.

"నాకు సంపదలమీదా, విలాసాలమీదా మోజు లేదు. మానసికంగా ఏనాడో సన్యాసిని. నా జీవితం నాకు నచ్చింది...."

"అయితే మీరు హత్య లెందుకు చేస్తున్నట్లు?"

"ఆరంభంలో ఆత్మరక్షణకు హత్య చేశాను. నన్ను నేను కాపాడుకు నేందుకో పెద్దమనిషి నాశ్రయిస్తే ఆయన నాచేత మరిన్ని హత్యలు చేయించాలనుకున్నాడు. అప్పుడు నేను సిద్ధేంద్రస్వామి భక్తుడి నయ్యాను. స్వామి నా పాపాలు క్షాళనం చేశాడు. మనసును పవిత్రం చేశాడు. హత్యలు చేసి సమాజంలో పెద్దమనుషులందర్నీ కాపాడ మని ఆదేశించాడు. నే నే పాపం చేసినా అది తన దేననీ నన్నంటదనీ భరోసా యిచ్చాడు. హత్యలు నాకోసం కాక భగవంతునికోసం చేస్తున్నాను కాబట్టి ప్రతిఫలం నన్నభవించవద్దన్నాడు. హత్యల కారణంగా నేను సంపాదించిన డబ్బు నేననుభవించిన నాడు—హత్యలు పాపాలై నన్ను కేధిస్తాయి. అందుకే నేనిలా సామా న్యంగా జీవిస్తున్నాను...."

"అయితే ఆ డబ్బంతా ఎవరనుభవిస్తున్నారు?"

"నాకు నలుగురు కూతుళ్ళున్నారు. అయిదుగురు కొడుకులున్నారు. అందరూ పిల్లాపాపలతో సుఖంగా ఉంటున్నారు. నాసంపదను వారనుభవిస్తున్నారు...."

"మీ ఆస్తిని మీరనుభవిస్తేనేం—మీ పిల్లలనుభవిస్తేనేం—ఒకటేకదా!" అన్నానాశ్చర్యంగా.

"నేను మానసికంగా సన్యాసిని. నాబిడ్డలకు నాఆస్తి పాస్తులిచ్చి ఉండవచ్చు. కానీ మానసికంగా వారికీ నాకూ ఏ సంబంధమూలేదు. తాళికట్టాను కాబట్టి నా భార్య నాతో ఉండవచ్చు. కానీ మానసికంగా ఆమె నాకు శిష్యురాలు మాత్రమే!"

"చాలా చిత్రంగా ఉంది...." అన్నాను.

"ఇందులో చిత్రామేమీలేదు. ఇలా ఇప్పుడు చాలా మంది చేస్తున్నారు. ఎందరిలోనో నేనొకణ్ని. నాకు సిద్ధేంద్రస్వామి దీవెనలున్నాయి...."

నేను నిరంజన్ వంక పరీక్షగా చూశాను. అతడు నిజంగా సన్యాసి అనిపించింది. అతడి ముఖంలో ఎటు వంటి భావాలులేవు.

కాసేపు మామధ్య మానం రాజ్యమేలింది. నిశ్శబ్దాన్ని నిరంజనే ఛేదించి—"మీరు వచ్చిన పని చెప్పలేదు"— అన్నాడు.

నేను చటుక్కున—"నాప్రాణాలు ప్రమాదంలో ఉన్నాయి. మీరే రక్షించాలి—" అన్నాను.

నిరంజన్ చిత్రంగా నావంక చూసి నా వివరాలడి గాడు. అతడికి నేను నాగురించి చెప్పుకున్నాను.

"మీకు ప్రాణభయ మెందుకు?" అన్నాడత డాశ్చర్యంగా.

"ఇటీవల నేనో స్మగ్లింగ్ వ్యవహారంలో దిగాను. అందులో నా ప్రత్యర్థి నా ప్రాణాలు తీస్తానని బెదిరిస్తున్నాడు...."

"స్మగ్లింగ్‌లోకి దిగేక అలాంటివి తప్పవు...."

"అవును, నా ప్రత్యర్థి నాకంటే బలవంతుడుకాదు కానీ ప్రమాదకరమైన మనిషి. అందుకే అతడికి నేను భయపడుతున్నాను...."

"ఎవరతను?"

"అతడి పేరు నాకు తెలియదు. కానీ అతడి గురించిన వివరాలు చెప్పగలను—" అంటూ నా శ్రీమతి శ్రీదేవికి అన్నయ్య నంటూ ఉత్తరం రాసినరాసినవాడి విశేషాలు చెప్పాను. నా స్మగ్లింగు ఆపరేషన్ గురించి కూడా చెప్పాను.

"అతడు నాకు తెలుసు...." అన్నాడు నిరంజన్.

"అతణ్ని చంపగలరా?"

నిరంజన్ గంభీరంగా — "అతడు నా స్నేహితుడు. నా స్నేహితులను నేను చంపను...." అన్నాడు.

అతడి గొంతులోని ధ్వని అతడి నిర్ణయమెంత కఠోరమైనదో తెలియజెప్పింది నాకు. నేను కాసేపు మౌనంగా ఉండిపోయాను.

నిరంజన్ నావంకే చూస్తున్నాడు.

"పోనీ - అతణ్ని చంపొద్దు. కానీ అతడు నన్ను చంపమంటే అంగీకరించకూడదు "

"ఎందుకని?"

"నా ప్రాణాలు రక్షించుకునేందుకు...." అని నవ్వాను.

"నేను కాకపోతే అతడికి మరో హంతకుడు దొర

కదా?"

"దొరకొచ్చు. కానీ అందరు హంతకులూ సిద్ధేంద్ర స్వామి భక్తులు కారుకదా! మీరుతప్ప ఇంకెవరైనా అయితే—నా ప్రాణాలు నేను రక్షించుకోగలను...."

నిరంజన్ ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"నా ప్రాణాలు రక్షించినందుకు మీరు కోరిన డబ్బిస్తాను. మీరు చేయవలసిందల్లా—నన్ను చంపడానికి అంగీకరించకపోవడం...."

నిరంజన్ సాలోచనగా— "సాయపడగలిగిన శక్తి ఉండి—స్నేహితుడు సాయమడిగితే చేయనవడం—స్నేహధర్మమూకాదు, వృత్తిధర్మమూకాదు." అన్నాడు.

"వృత్తిధర్మమా?" అన్నానాశ్చర్యంగా.

"అవును. నా స్నేహితులకు సాయపడకపోతే నా వృత్తి కేవలం స్వార్థానికే అనిపించుకుంటుంది. సిద్ధేంద్ర స్వామి నన్ను క్షమించడు...."

నేను మరి కాసేపాలోచించాను. ఒక ఉపాయం తోచింది—"మీరు నన్ను స్నేహితుణ్ని చేసుకోండి. అప్పుడు మీరు నన్ను చంపలేరు...." అన్నాను.

"స్నేహం బజార్లో కొనుక్కుని తొడుక్కునే దుస్తుల్లాంటిదికాదు. స్నేహానికి మనసు కారణం. బలమైన సంఘటనలు కారణం. ఆపదలో అవసరానికి నా చెంత చేరిన ప్రతివాడినీ నేను స్నేహితుడిగా అంగీకరిస్తే నా వృత్తి ఏమైపోతుంది?"

"అయితే మీరు నా ప్రాణాలు రక్షించలేరా?"

నిరంజన్ ఉలిక్కిపడి—"అయ్యో! ఇంతసేపూ మనం మాట్లాడుకుంటున్నది ప్రాణరక్షణ గురించి కదూ!" అన్నాడు.

"అవును—" అన్నాడాశగా.

"నేను ప్రాణాలు తీయడమే వృత్తిగా పెట్టుకున్న వాణ్ని. ప్రాణరక్షణ నావల్ల నెలాగవుతుంది?" అన్నాడతడు.

"మీరే చెప్పాలి—"

"ప్రాణరక్షణకు ఒక్కటే వుపాయముంది—"

"చెప్పండి—" అన్నా నాత్రుతగా.

"త్రికరణశుద్ధిగా సిద్ధేంద్రస్వామిని నమ్మండి...."

"నమ్మితే?"

"ఆస్వామి మిమ్మల్ని రక్షిస్తాడు...."

"ఎలా?" అన్నా నాశ్చర్యంగా.

"స్వామిలీలలు అనంతాలు. ఎలాగంటే నేను చెప్పలేను...."

ఇదంతా ఏదో నాటకమనిపించింది నాకు. నిరంజన్ నన్ను కూడా సిద్ధేంద్రస్వామి భక్తకోటిలోకి లాగాలని చూస్తున్నాడు. నేను సమాజంలో పలుకుబడి బాగా ఉన్న భాగ్యవంతుణ్ని. సాకారణంగా సిద్ధేంద్రస్వామికి పలుకుబడి పెరుగుతుంది.

"నమ్మకం పుట్టడం అంత సులభంకాదు...."

"నాకు తెలుసు...." అన్నాడు నిరంజన్—"భగవంతుడు తనమీద నమ్మకం పుట్టించడానికే మనిషికి సమస్యలు సృష్టించి పరిష్కరిస్తాడు....ఇప్పుడు మీకు వచ్చిన సమస్య మీ కదృష్టం కావచ్చు—"

"ఆశపెడుతున్నారా?"

నిరంజన్ అదోలా నావంక చూసి— "దేవుడిపై నమ్మకం అదృష్టవంతులకే కలుగుతుంది. మిమ్మల్నాశ పెట్టాల్సిన అవసరం నాకు లేదు. మరోమాట చెబు

తున్నాను. మీరు సిద్ధేంద్రస్వామికి భక్తులైనప్పటికీ— నా స్నేహితుడు కోరితే మిమ్మల్ని చంపితీరతాను. నా నుండి కాపాడాలనుకుంటే నే సిద్ధేంద్రస్వామి మీ ప్రాణాలు రక్షిస్తాడు...." అన్నాడు.

నేను లేచి నిలబడి—"సెలవు—" అన్నాను.

"స్వామి దర్శనం చేసుకుని వెళ్ళరా?" అన్నాడు నిరంజన్.

"స్వామి ఇక్కడే ఉన్నాడా?"

"మాయింట్లో ఓగది స్వామికి ప్రత్యేకం. అక్కడ నిలువెత్తు స్వామివిగ్రహముంది. మీరు మనోవాక్కాయ కర్మణా ఆయన్ను నమ్మితే ఆ విగ్రహం మనుష్యరూపంలో మీతో సంభాషిస్తుంది—" అన్నాడు నిరంజన్.

"మీ కెప్పుడేనా అలా జరిగిందా?"

"ఎన్నో సార్లు...."

కుతూహలంగా నిరంజన్ ననుసరించాను.

ఆగది దేవాలయంలా ఉంది. గదిలో అగరువత్తుల పరిమళాలు....పవిత్ర వాతావరణం.

సిద్ధేంద్రస్వామి విగ్రహం చిరునవ్వులు చిందిస్తోంది.

నేను విగ్రహాన్ని పరీక్షగా చూశాను. కళ్ళు మూసుకుని నమస్కరించాను. నామనసులో ఎలాంటి భావమూ కలగలేదు.

కళ్ళు తెరిచాను.

విగ్రహం చిరునవ్వులు చిందిస్తుంది.

"స్వామి కనబడుతున్నారా?" అన్నాడు నిరంజన్.

తల అడ్డంగా ఊపాను.

నిరంజన్ నిట్టూర్చి—"ప్రయత్నించండి. అదృష్ట

మంటే ఏదో ఒకరోజున మీలో భక్తిభావం కలుగు తుంది...." అన్నాడు.

నేనూ నిట్టూర్చాను.

6

నా కొత్త స్మగ్లింగ్ ఆపరేషన్ కింకా వ్యవధి ఉంది. ఏం చేయాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను.

ఒక హైస్కూల్లో అటెండరుగా ఉన్న నిరంజన్ దేశంలో ఏమూలనైనా హత్య చేయగల సమర్థుడు. తను వెంకటింట్లో ఉంటూ తనవారందరికీ సకల వైభోగా లనూ అందించగల నిరంజన్ ప్రాణాలు కింతవరకూ ఎవరి నుంచి ప్రమాదం వాటిల్లలేదంటే అది సిద్ధేంద్రస్వామి మహిమ అనుకోవాలా, మన సమాజం గొప్పతనం అనుకో వాలా?

డబ్బు, పలుకుబడి, హోదా ఉన్న నేను నిరంజన్‌కి భయపడుతున్నాను. నాభయాన్ని తొలగించగలవాడు సిద్ధేంద్రస్వామి మాత్రమే నని అంటున్నాడు నిరంజన్. ఇప్పుడు నేనేం చేయాలి?

ఎందుకో నాకు సిద్ధేంద్రస్వామిపై నమ్మకం కుదర లేదు. నేను నాస్తికుణ్ని.

ఏమీ పాలుపోని సమయంలో నావద్దకో విచిత్రమైన కేసు వచ్చింది. కేసు ఇద్దరు వ్యక్తులకు సంబంధించినది.

ఒకడిపేరు మాధవరావు. అమాయకుడు. ముక్కుకు సూటిగా పోయేవ్యక్తి. చిన్న ఉద్యోగి. నీతినూత్రా లనూ, ఆదర్శాలనూ నమ్ముకున్న కారణంగా ఎదుగూ బొదుగూ లేకుండా ఉండిపోయిన సామాన్యుడు.

రెండోవ్యక్తి సుదర్శనం. బాగా ఉన్నవాడు. అహం కారి. అతడి ధనదాహం అంతులేనిది.

సుదర్శనం కూతురు మాధవరావు కొడుకుని ప్రేమించింది. ఇద్దరూ పెళ్ళి చేసుకుంటామంటున్నారు. సుదర్శనం కూతుర్ని మందలిస్తే—"నువ్వు నాకు మరో పెళ్ళి చేసినా నేను భర్తను వదిలిపెడతాను. నా ప్రియుడి దగ్గరకు వెళ్ళిపోతాను—" అని చెప్పింది. ఆమె మొండిది. అన్నంత పనీ చేయగలదని తండ్రికి తెలుసు. అందుకని ఆయన మాధవరావును హెచ్చరించాడు. మాధవరావు కొడుకు తండ్రి మాట వినడంలేదు. చివరకు సుదర్శనం మాధవరావు కొడుకును చంపేస్తానని చెప్పి పదిరోజులు గడువిచ్చాడు. పదిరోజుల తర్వాత మాధవరావు కొడుకు ఊళ్ళో కనపడకూడదు. కనపడ్డాడా ఆ తర్వాత ఈ ప్రపంచంలో ఎవరికీ కనపడడు.

సుదర్శనం, మాధవరావు—ఇద్దరూ నాకు స్నేహితులు. నా హోదా నన్ను సుదర్శనానికి స్నేహితుణ్ని చేసింది. మధ్యతరగతివాళ్ళు నా పట్ల చూపే ఆరాధన నన్ను మాధవరావుకు స్నేహితుణ్ని చేసింది.

ఇద్దరూ విడివిడిగా నన్ను కలుసుకున్నారు.

తెలివైనవాడు తనకు ప్రతికూలంగా వున్న విశేషం నుంచి కూడా ప్రయోజనం పొందగలడు.

నేను తెలివైనవాణ్ని.

మాధవరావుకు నేను సిద్ధేంద్రస్వామి గురించి సలహా యిచ్చాను. మాధవరావుకు దేవుడంటే అంతో యింతో నమ్మకముంది. నేను నాస్తికుడినని అతడికి తెలుసు.

"మీరు సిద్ధేంద్రస్వామిని నమ్ముతారా?" అంటూ ఆశ్చర్యపోయాడతడు.

"మీరు నమ్మరా?" అన్నాను.

"నేను అన్నింటికీ ఆ వెంకటేశ్వరునిపై ఆధార

పడ్డాను. సిద్ధేంద్రస్వామి గురించి నాకాట్టే తెలియదు...."

నేనతడికి సిద్ధేంద్రస్వామి గురించి చెప్పి—"త్రికరణ శుద్ధిగా స్వామిని నమ్మితే—సాక్షాత్తు మృత్యుదేవత తరలివచ్చినా మీ అబ్బాయికే ప్రమాదమూ వుండదు.." అన్నాను.

మాధవరావు నా వుపాయానికి చాలా సంతోషించాడు. నేను చెప్పిన నిదర్శనాలతడికి నమ్మకాన్ని కలిగించాయి.

అంతటితో నా పని పని అయిపోలేదు. నేను పులికీ, లేడికీ కూడా స్నేహితుణ్ని. వేటగాడికీ స్నేహితుణ్ని.

సుదర్శనం నన్ను సలహా అడిగినప్పుడు నేనతడికి నిరంజన్ పేరు సూచించాను.

"నిరంజన్ గురించి విన్నాను కానీ నేనెప్పుడూ ఉపయోగించుకోలేదు...." అన్నాడు సుదర్శనం.

"నిరంజన్ వల్ల చాలా సుఖాలున్నాయి. కార్యగురించి బంకాయలు బేరం చేసినంత సులభంగానూ మాట్లాడుకో వచ్చు. అన్నీ నూటిగా వుంటాయి. అనుకున్న పని గ్యారంటీగా అయిపోతుంది. నీ పేరు బయటకు రాదు...."

"నువ్వు చెప్పావు కాబట్టి నమ్ముతున్నాను. ఇంత వరకూ నేను కార్యాలు చేయలేదు. చేయించలేదు. అందుకే భయపడుతున్నాను. కానీ ఆ మాధవరావుకు గట్టిగా బుద్ధి చెప్పకపోతే ఎలా? నాకింకా పద్దరాడపిల్లలున్నారు" అన్నాడు సుదర్శనం.

"అయితే మాధవరావు కొడుకును చంపించేస్తావా?"

"ఊఁ."

"ఇప్పుడేనా!"

"కాదు. పదిరోజులు గడువిచ్చానుగా. ఇంకా పైనుంది.... ఈలోగా మాధవరావు భయపడకపోడు.."

"అయితే నిరంజన్‌ని ఇప్పటినుంచీ కలుసుకోకు. నిరంజన్‌కి మాటంటే రామబాణం. తప్పనిసరి అయితే ఒకరోజు ముందు వెళ్ళి అతడికి చెప్పడం మంచిది...." అన్నాను.

"నువ్వలా చెబితే అలాగే!" అన్నాడు సుదర్శనం వినయంగా.

మాధవరావుపట్ల అహంకారమే నాపట్ల వినయంగా మారిందని నాకు తెలుసు. అయినా అతడి వినయం నాకు సంతోషాన్ని కలిగించింది.

7

"పిలిచారుట?" అంది వినీత.

నేనామెవంక పరీక్షగా చూశాను.

లేత తమలపాకులా సుకుమారంగా ఉందామె. ఆమె వంటిమీద దుస్తులు, అలంకరణ కళ్ళలో మసాలాలా వున్నాయి. నాకామెను కళ్ళని నమిలినట్లు నమిలేయాలనుంది. కానీ వినీత కళ్ళలో ఎటువంటి భావాలూ లేవు. ప్రశాంత వదనమామెది!

"నీకు వారంరోజులు మాత్రమే గడువు!" అన్నాను.

ఆమె నవ్వింది. చాలా అందంగా, మనోహరంగా!

"నీ సిద్ధేంద్రస్వామికి నేను పరీక్ష పెట్టాను. ఆ పరీక్షలో స్వామి తప్పక ఓడిపోతాడు. అప్పుడు నన్నిక ఎవరూ ఆపలేరు—నువ్వు కూడా!"

వినీత ఇంకా నవ్వుతూనే వుంది — "ఇంతకాలం మిమ్మల్నెవరాపారు? ఆ సిద్ధేంద్రస్వామి కాదా?"

తడబడ్డాను. వినీత నన్ను బెదిరించగానే నాకు శ్రీదేవి అన్నయ్యనుంచి బెదిరింపు ఉత్తరం వచ్చింది. అప్పట్నుంచీ ఆమె గురించి మరిచి నిరంజన్ గొడవలో పడ్డాను.

ఇది సిద్ధేంద్రస్వామి మహిమ అవుతుందా?

“స్వామిని పరీక్షిస్తున్నాననుకుంటే అది మీ భ్రమ. స్వామి తనే మిమ్మల్ని పరీక్షిస్తున్నాడు—” అంది వినీత మళ్ళీ.

చటుక్కున మళ్ళీ ఆమె చేయి పట్టుకుని—“ఇప్పుడు నిన్ను దగ్గరగా లాక్కుంటే ఏమవుతుంది?” అన్నాను.

“మీ కుటుంబం సమూలంగా నాశనమవుతుంది....”

అదే ప్రశాంతత....అదే నిర్మలత్వం....

నేను ఆమె చేయి వదిలి—“వెళ్ళు....ఇంకా వారం రోజులు గడువుంది ...” అన్నాను.

“వారం రోజుల తర్వాత కూడా జరిగేదిదే....” అంటూ వెళ్ళిపోయిందామె!

ఆడది....అబల....అసహాయురాలు....అనాధ....

ఎంత ధైర్యంగా వుంది! ఎంత నమ్మకంగా వుంది!

సిద్ధేంద్రస్వామి సామాన్యుడు కాదు.....,మరి నా పరీక్షలో ఆ స్వామి ఏమవుతాడో చూడాలి.

8

వారంరోజుల గడువు పూర్తి కావస్తోంది. ఈ వ్యవధిలో ఒక్కసారి కూడా మాధవరావు నా దగ్గరకు రాలేదు.

సిద్ధేంద్రస్వామి మహిమతో మాధవరావు కొడుకులో మార్పు వచ్చిందా? లేక సుదర్శనం తన కూతుర్నాయింటి కోడల్ని చేయదల్చుకున్నాడా?

కుతూహలం పట్టలేక నేను మాధవరావింటికి వెళ్ళాను. అక్కడ నాకు ప్రత్యేకంగా మర్యాదలు జరిగాయి. నేను, మాధవరావు ఓ గదిలో తలుపులు వేసుకుని కూర్చున్నాం.

"పరిస్థితిలో మార్పు వచ్చిందా?" అన్నాను.

"లేదు—" అంటూ తల అడ్డంగా ఊపాడు మాధవరావు.

"కానీ మీరు చాలా ఉత్సాహంగా కనబడుతున్నారు."

"నా కిప్పుడు మనసెంతో ప్రశాంతంగా వుంది. సిద్ధేంద్రస్వామి తప్పకుండా నా బిడ్డను కాపాడుతాడనే అనిపిస్తోంది."

"మీవాడేం చేస్తున్నాడు?"

"ఆ అమ్మాయి రాత్రి కిల్లు వదిలి వచ్చేస్తానందిట. ఇద్దరూ కలిసి రాత్రికి రాత్రి గుళ్ళో పెళ్ళి చేసుకుంటారట. బ్రతికినా, చచ్చినా కలిసేనంటోంది అమ్మాయి."

"మరి మీరేమంటున్నారు?"

"అంతా ఆ సిద్ధేంద్రస్వామి దయ..." అన్నాడు మాధవరావు.

నేను ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళిపోయాను. మాధవరావుకు నేను మంచి చేశానో లేదో తెలియదు కానీ ఆయన సుదర్శనానికి భయపడ్డం మానేశాడు.

నేను మంచంమీద పడుకుని ఈ విషయమే ఆలోచిస్తూండగా నాకోసం సుదర్శనం వచ్చేడు.

అతడి ముఖంలో కంగారు, కలవరం వగైరాలున్నాయి

సిద్ధేంద్రస్వామి భక్తులకీ, కాని వారికీ తేడా తెలుస్తోంది నాకు.

"ఏమయింది?" అన్నాను.

"అనవసరంగా గడువిచ్చాను. ఇప్పుడంతా నా పీకల మీదకు వచ్చింది—..." అన్నాడు సుదర్శనం.

"కంగారు పడకుండా అసలు విషం చెప్పు."

"అమ్మాయి రాత్రికే ఆ దౌర్భాగ్యుణ్ని పెళ్ళి చేసుకుంటుందిట."

"ఈ రాత్రికే ఏం కర్మ! ఎప్పుడో పెళ్ళి చేసుకుంటానంది. కానీ నువ్వు సాగనిస్తావా?"

"అది చాలా తెలివైనది. వాళ్ళ బామ్మను పట్టింది."

సుదర్శనం తల్లికి వయసు ఎనభైపైన వుంటుంది. ఆమె పదిమంది పిల్లల తల్లి. ఆఖరివాడని సుదర్శనమంటే ఆమెకెక్కువిష్టం. అందుకే అతడితో వుంటోంది. సుదర్శన మీసాడిలా వచ్చగా వున్నాడంటే కారణం ఆ తల్లి చలవే! ఆ యింట్లో సుదర్శనం తల్లి మాట కాదనగల శక్తి ఎవరికీ లేదు. ఎనభై ఏళ్ళు వచ్చినా ఆమె దృఢంగా ఉంది.

సుదర్శనం కూతురు తన ప్రేమ కథ గురించి బామ్మకు చెప్పుకుంది. బామ్మ మాధవరావు కొడుకును తనింటికి రప్పించుకుని పలకరించి మాట్లాడింది. ఆమెకు మాధవరావు కొడుకు వచ్చాడు. వెంటనే సుదర్శనాన్ని పిలిచి చీవాట్లు పెట్టింది.

"నీకు తెలియదమ్మా—వాడో దగుల్బాజీ వెధవ. అల్పాయుష్కుడు. ఒక్కబుద్ధికూడా మంచిదికాదు...." అంటూ సుదర్శనం తల్లిమనసు మార్చడానికి ప్రయత్నించాడు. ఆమె వినకుండా—"అంతా చూసేవాళ్ళ కళ్లలో ఉంది. నాకు తెలుసు. అతగాడు పేదవాడని నీకు నచ్చలేదు. ఒకప్పుడు మనమూ పేదవాళ్ళమే! పేదరికాన్ని

గౌరవించాలి కానీ ఏవగించుకోకూడదు. కుర్రాడు బుద్ధిమంతుడు. నాకు నచ్చాడు....." అని చెప్పింది.

"అమ్మా! చాలాసార్లు నీ మాటలు విన్నాను. ఈ విషయంలో మాత్రం నాకడ్డు చెప్పకు. అమ్మాయికి నేను మంచి సంబంధం చూసి చేస్తాను......" అన్నాడు సుదర్శనం.

"నీ మాట ఎవరికి లెక్క? ఈ రాత్రే వాళ్ళ పెళ్ళి జరుగుతుంది..." అంది సుదర్శనం తల్లి.

"నా ప్రమేయం లేకుండా పెళ్ళెలా చేస్తావు?" అన్నాడు సుదర్శనం.

"పెళ్ళి గుళ్ళో చేస్తాను" అంది సుదర్శనం తల్లి.

ఆమె మొండిపట్టు వీడదని తెలిసేక — "అయితే అమ్మా! ఒక చిన్న మనవి. పిల్లలముందు నేను లోకువై పోకుండా కాపాడు. ఈ పెళ్ళి నాకు తెలియకుండా జరిగినట్లే వాళ్ళనుకోవాలి. ఓసారి పెళ్ళయ్యాక అక్షింతలు వేసి దీవించక తప్పదుగదా!" అన్నాడు సుదర్శనం.

"లేనిపోని పట్టుదలకు పోకు. వైభవంగా జరగాల్సిన పెళ్ళి గుళ్లో జరుగనివ్వకు.." అంది సుదర్శనం తల్లి.

"అమ్మా! నువ్వు నా మాట వినడంలేదు. నాకు తెలిసి ఆ వెధవ అల్లాటప్పుడు. వాడికోళ్ళ చాలా మంది పెద్దవాళ్ళతో గొడవలున్నాయి. పెళ్ళికి కాస్త ముందో వెనకో వాడెవరి చేతిలోనో చస్తాడని నా భయం. అలాంటి వాణ్ని నే కోరికోరి అల్లుణ్ని చేసుకున్నానని నలుగురూ అనుకోవడం నాకిష్టంలేదు. వాడికి నా చేతుల్తో నేను కాళ్లు కడిగి కన్యాదానం చెయ్యలేను...." అన్నాడు సుదర్శనం.

"కొంపదీసి నువ్వే అతిగాడిని చంపేయవు గదా!"

అంది సుదర్శనం తల్లి అనుమానంగా.

"అమ్మా! నేను హాంతకుణ్ని కాగలనా?" అన్నాడు సుదర్శనం.

"నా బిడ్డలు హత్యలు చేయరు. చేయించలేరు..." అంది సుదర్శనం తల్లి నమ్మకంగా.

ఇప్పుడు సుదర్శనం నాకా విషయాన్ని చెప్పి—"ఏ తల్లీ తన కన్నబిడ్డ హత్యలు చేయించే స్థాయికి ఎదిగాడని నమ్మదు. ఇప్పుడు నాకు నిరంజన్ సాయం కావాలి. పెళ్ళికి ముందే వాణ్ని ఫినిష్ చేయాలి.." అన్నాడు.

నిరంజన్ అయితే హత్య గ్యారంటీ. సుదర్శనమే ఆ హత్య చేయించాడన్న అనుమానం యెవరికీ రానివ్వడు. అది యాక్సిడెంటుకింద చూపగలడు.

"అయితే నిరంజన్ని కలుసుకో.." అన్నాను.

"నువ్వు సాయం రావాలి. ఇలాంటివి నేనెప్పుడూ చేయలేదు. అందుకని నాకు భయంగా వుంది. వళ్ళంతా వణుకుతోంది."

మామూలుగా అయితే ఏమోకానీ—ఆ రోజు నా మనస్థితి వేరు. సిద్ధేంద్రస్వామిని పరీక్షించాలని అనుకుంటున్నాను. నిరంజన్తో కొంత పరిచయమూ వుంది.

ఇద్దరం నిరంజన్ ఇంటికి వెళ్ళాం.

నిరంజన్ ఇంట్లోనే వున్నాడు. అప్పుడు సాయంత్రం ఆరుగంటలయింది.

నిరంజన్, మేము చాపమీద కూర్చున్నాం.

హత్య గురించి వినగానే హాతుడి వివరాలడిగాడు నిరంజన్.

మాధవరావు కొడుకు గురించి చెప్పాడు సుదర్శనం.

వివరాలన్నీ విని—"నలభై వేలవుతుంది—" అన్నాడు

నిరంజన్.

"చాలా ఎక్కువ—" అన్నాడు సుదర్శనం చటుక్కున.

నిరంజన్ కళ్ళు చిట్లించి—"నా దగ్గర బేరాలుండవు. నా మాటే ఆఖరుమాట...." అన్నాడు.

సుదర్శనం ఒప్పుకున్నాడు.

"సగం అడ్వాన్సివ్వాలి...." అన్నాడు నిరంజన్.

సుదర్శనం కూడా డబ్బు తేలేదన్నాడు.

"ఫరవాలేదు. డబ్బు హత్యకు ఒకరోజు ముందిచ్చినా చాలు. ఈ హత్యకు ముహూర్తం సరిగా ఈ రోజుకు పదిరోజుల తర్వాత...." అన్నాడు నిరంజన్.

"అలాకాదు. హత్య ఈ రోజే జరగాలి...." అనాడు సుదర్శనం.

"ఈ రోజు వీలు కాదు."

సుదర్శనం తన అర్జెన్సీ వివరించినా నిరంజన్ అంగీకరించలేదు.

'రెట్టింపు ఇస్తాను...." అన్నాడు సుదర్శనం. నిరంజన్ చలించలేదు. ఆవేశంలో బేరాన్ని లక్షదాకా పోనిచ్చాడు సుదర్శనం.

"ఒకటికాదు—పదిలక్షలిచ్చినా ఈ రోజు హత్య చేయడం సాధ్యంకాదు...." అన్నాడు నిరంజన్.

"ఎందుకని?" అన్నాను కుతూహలంగా.

"ఇంకో గంటలో నేను సిద్ధేంద్రస్వామి ఆశ్రమానికి బయల్దేరుతున్నాను. అదిక్కడికి రెండువందల కిలోమీటర్ల దూరంలో వుందని మీకూ తెలుసు. అక్కడ వారం రోజులు గడిపి వచ్చేక నే—నేను మళ్ళీ ఇహాన్ని గురించి పట్టించుకునేది...." అన్నాడు నిరంజన్.

"ప్రయాణం వాయిదా వేసుకోకూడదా?" అన్నాను.

నిరంజన్ కళ్ళెర్రబడ్డాయి—"మిన్ను విరిగి మీదపడ్డా సిద్ధేంద్రస్వామి దర్శనానికి బయల్దేరిన ప్రయాణం వాయిదా వేయడం సాధ్యంకాదు. ఈ ప్రపంచంలో నాకు స్వామి భక్తి తర్వాతనే మరేదైనా!"

నేను తెల్లబోయాను.

సిద్ధేంద్రస్వామి తన భక్తులను రక్షించి మహిమను చూపించేడా? కానీ హాత్యల నామోదించిన మనిషి దేవు డెలాగౌతాడు?

సమాధానం నాకు తెలియలేదు. కానీ నేను కూడా సిద్ధేంద్రస్వామి భక్తుడినయ్యాను. ఆ భక్తి నిరంజన్ కుటుంబానికి అంతులేని సంపదను తెచ్చిపెట్టింది.

నేను సిద్ధేంద్రస్వామి భక్తుడినయ్యానని చెప్పాక— వినీతకూ నాకూ సంబంధించిన సమస్య ఎలా పరిష్క రించబడిందో చెప్పనవసరం లేదనుకుంటాను.

—:అ యి పో యి ం ది:—